

VĚTRNÍK

Ročník LVI.

Čtvrtek 9. října 2025

číslo 7.

V garáži se pařilo country

Hasičárna změněná v garáž a sklad divadelního materiálu se na jednu středeční hodinu změnila v koncertní podium. Ne že by se snad ve Vysokém nad Jizerou přešlo do kulturního podzemí a opět se začaly pořádat tajné garážové koncerty, ale neustávající drobný déšť zahnal muzikanty z volného prostranství před divadlem Krakonoš právě do alespoň částečně chráněného garážového náručí.

Celou hodinu se odtud na posluchače hrnula americká country v akustickém provedení s vtipnými českými texty. Zazněly známé písně *Srdce v ruce mám*, *Roky jdou dál*, *Zvony z Harmony*, *Matterhorn* a mnoho dalších. A i když počet po-

(Pokračování na stránce 4)

čtvrtek 9. října 2025		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Halenkovice	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičárna
13:30	tajný výlet	???
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Vamberk	před divadlem
16:00	Když se zhasne	velký sál
16:30		
17:00		Vamberk
17:30	Vobskočák VH	U Albíny
20:00	Když se zhasne	velký sál
20:30		
21:00		Vamberk
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Vamberk	malý sál
22:45	představení Vobskočáku	velký sál

Recenze: Milan Schejbal

Petr Zelenka: Dabing Street

DS Haleny, Halenkovice

Petr Zelenka je jedním z pozoruhodných a také kontroverzních současných českých dramatiků, filmových a televizních scénáristů a režisérů (*Knoflíkáři*, *Samotáři*, *Rok ďábla*, nedávno vysílaný a rozporuplně diváky přijatý televizní seriál *Limity* s Alešem Hárou v hlavní roli atd.). Jako dramatik se proslavil hrou *Příběhy obyčejného šílenství* z roku 2001, kterou uvedl ve své režii v Dejvickém divadle a záhy ji nastudovala řada českých i zahraničních divadel. Následoval *Teremin*, *Ohrožené druhy* a v roce 2012 právě *Dabing street*, hra reprízovaná mnoho let opět v Dejvickém divadle v autorově režii a později (v roce 2018) natočená jako televizní seriál.

Zelenka si libuje v bizarnostech, a právě v této hře to plně uplatňuje. Vytváří tak na pozadí úpadku jednoho dabingového studia 90. let panoptikum sebe-destruktivních postav, jejichž plané naděje a sny jsou však jimi realizovány zcela mylnými cestami a

vedou do obludných rozměrů sebezničení. Vypadá to, že jde o černou komedii s prvky coolnes dramatiky, ale za onou komediálností je skryto o mnoho více, neboť autor ironizuje i myšlenky, které nám předkládá a při bližším pohledu jde vlastně o autentickou existenciální výpověď.

Před souborem DS Haleny Halenkovice se tak ocitl nelehký úkol. Je nutné nenápadně skládat postupnou sebestrukci všech postav, a to mimo jiné striktním postižením příčin a následků. Například postava Michala při první příležitosti vzdává svůj boj s alkoholem a své sebezničení rozjíždí do obrovských rozměrů. A podobně je to se všemi ostatními postavami, i když ne tak zcela názorně. Každá z nich má své touhy a sny a byť to vypadá na první pohled, že je realizují pro ně správným způsobem, postupně zjistíme, že volili cesty zcela falešné. Sny, které mají, jsou naprosto odlišné od reality, přesto v nich zaslepeně pokračují dál. Dostávají se tak do bludného kruhu, ze kterého není úniku.

A v tomto paradoxu, sarkasmu, ironii a sebeironii spočívá

mimo jiné i záludnost Zelenkovy předlohy. Tuto záludnost se podařilo souboru zdolat především ve druhé polovině inscenace, kdy jsou ony paradoxy už i díky předloze daleko čitelnější a patrnější. Je to i zásluhou režijního vedení Marcely Palúchové. V první polovině hry, kde jsou tyto paradoxy daleko více skryté pod povrchem prvoplánových replik, se Halenkovicům daří je vystopovat a realizovat méně.

Stejně tak složité je v této hře použít adekvátních hereckých výrazových prostředků. Aby v dobrém smyslu posloužily celkovému vyznění inscenace, je nutné, podle mého názoru, hrát více téma jednotlivých postav a upozadit psychologické prožívání a zejména emoce. To se přímo ukázkově potvrzuje především ve výstupu postavy bývalé primářky léčebny i matky-Michalovy představy v podání Marcely Palúchové, která pojímá své výstupy naprosto věcně a racionálně a o to víc vyniká paradox a ironie jejího sdělení.

Stejně tak vyznívá i postava Karla, technika, pracovníka ochranky (Filip Navrátil), jehož výstup o tatínkovi a jeho sbírce pornokazet i paradoxní situace, ve které by se mohl jeho mnohaletý sen o lásce k Evě realizovat a on zklame, patří k jednomu z vrcholů inscenace.

Ostatní podávají také velmi dobré výkony, ale někdy zbytečně u nich převládají ony emoce a oslabují tudíž plnohodnotné vyznění svých partů. Nejmarkantnější je to asi u postavy Evy, majitelky studia v podání Pavly Pavelkové, která na jevišti působí vlastně v žánru psychologického realismu naprosto uvěřitelně, ale

ony emoce její výkon v rámci celkového hereckého stylu výsledný dojem oslabují. To samé platí u postavy Michala (Karel Škrabal), Pavla (Vít Gabrhelík) a Lady (Veronika Režná). U poslední jmenované pak z hlediska výše uvedeného požadovaného hereckého stylu dopadá výrazně lépe její závěrečný výstup. Dokázala zde účinně demonstrovat, jak vzniká závislost ženy na sebedestruktivním muži (Michal), který postupně do bahna začne stahovat i ji.

Celkovému, v zásadě kladné-

mu vyznění, celé inscenace účinně napomáhá i scénografické řešení, které podporuje stísněnost a bludný kruh, ve kterém se postavy ocitají.

Divadelnímu souboru Haleny Halenkovic je nutné, podle mého názoru, vzdát hold za to, že se utkal s předlohou tak nejednoznačnou, jako je *Dabing street*, a že se mu do značné míry autorovu myšlenku o totální destrukci nejen jednoho dabingového studia, ale především dramatických postav a jejich vztahů, podařilo jevištně realizovat.

Půdičkáři

Pozitivně byl oceněn hudební plán. Dynamický, seděl k tomu. Vnímáme vynaloženou energii, ale její množství není tolik vidět ve výkonech.

Orientujeme se v motivaci mužských postav. V těch ženských motivacích již daleko méně. Velké nejasnosti máme u konce. Vyjmenovali jsme několik variant, jak to asi skončilo, ale na žádné jsme se jednoznačně neshodli. Víme, že se děj odehrává v několikadenním časovém úseku, ale postavy se nepřevlékají. Nevíme proč. Množství vulgarit je dalším záporem, stejně tak prdící scéna, která je hned v úvodu a mnoha diskutujícím divákům znemožnila napojení se na děj a postavy.

V garáži se pařilo country

(Pokračování ze stránky 1)

sluchačů nedosáhl festivalových čísel, byla to velmi příjemně strávená hodina mezi kapkami deště.

Pavel Kaiser během své karié-

ry působil v kapelách Grošáci, Netto, Double Eagle, Taxmeni a také hostoval ve skupinách Fešáci a Cadillac. Ve Vysokém nad Jizerou se představil se svou kapelou Pavel Kaiser Band. (jn)

Korupční spolek Vobskočák
vás zve
na nočníkové představení
CAMIKADZE
ve čtvrtek 9. 10. ve 22:45
ve velkém sále
divadla Krakonoš

Krabice, královny a betonová poezie

Středeční loučení se soubory Divadlo Prkno Veverská Bítýška a DS MKZ Horšovský Týn probíhalo podle zavedeného scénáře - ale rozhodně ne nudně. Oba soubory dostaly betonové svícny, velké krabičky zápalek a flešky se záznamem soutěžního představení, aby mohly doma v klidu (a bez svědků) zpytovat své výkony. To byl jen začátek.

Od supergenerálního prezidenta Vobskočáku Standy Mareše (jeho titul se mění častěji než počasí, kdo by to sledoval) dostaly „Krabice“ hrnek s německým textem, desky na nové hry pro režiséra a knihu rad do života. „Královny“ si zase odnesly sadu sklenic na whisky, přenosnou svítilnu bez baterií, ale se zapalovačem (pro jistotu), speciální dary pak čekaly i na představitelku Johany, Boženu Kocanovou – o tom

ale více jinde.

Oba soubory měly společnou hostesku Majdu, která sice mohla, ale nic nenapraskala. Disciplinovaní byli podle jejích všichni, či přesněji všechny, až na drobné výjimky, kdy někdo spal jinde, než měl. Většina ovšem věděla, kde je jejich místo, a to na jevišti i mimo něj.

A protože úterní přehlídkový den byl veskrze ženský, věnovaný

příběhům žen různého věku a stavu, závěrečné slovo logicky patřilo také ženě. Honza Hejral tímto úkolem pověřil Gábinu Laškovou, která svou divadelní pouť kdysi začala právě v Horšovském Týnu.

No a bez poudačky by to samozřejmě nešlo. Tentokrát zazněla v podání Milči Noskové, napsal ji Prokop Hásek a nesla všeríkající název *Prapodiuná osoba*.

(jn)

Mladí KDP

Od pátku 3. do středy 8. října jsme měli možnost zažít KDP skrze seminář pro mladé. Tam jsme zhlédli šest divadelních představení, každé trochu jiné. Po každém představení jsme konzultovali naše pocity se zkušenými lektory Marci a Pídou. Psali jsme amatérské recenze, které nabízely náš pohled mladých. Také jsme odehráli divadelní představení s názvem *Dokonalost*.

Seminář KDP mladým nás naučil pojmenovat naše pocity z inscenací a objektivně je předat dál. Zažili jsme rozbor, který nás posunul v našem vědění o divadle. Chceme moc poděkovat lektorům a všem lidem, díky kterým nám tato možnost byla nabídnuta a snad se uvidíme brzo.

#KdejeslivoviceMartinaPisařík
a #Abybyl #Zasezarok

Hledali jsme dokonalost a našli jsme KDP mladým

Letošní seminář KDP mladým se nesl v duchu (ne)dokonalosti. Během přehlídkových dnů jsme ohledávali téma dokonalosti a začínali se bát, že naprostá dokonalost neexistuje. Při bližším zkoumání jsme zjistili, že záleží na perspektivě a úhlu pohledu. A to je dokonalý.

Díky všem inscenacím, které (naštěstí) nebyly dokonalé, jsme mohli udělat náš seminář dokonalější. Měli jsme totiž mnoho (jak zmínila Eva Kodešová u rozboru s porotou) studijního materiálu pro následný rozbor, recenzi, ale také pro práci na vlastním

divadelním výstupu. A ten byl dokonalý.

Teda právě z té naší perspektivy. Jani, Elen, Linh a Maty byli nejdokonalější. Děkujeme jim za jejich nadšení, zodpovědnost a energii od rána do rána tavit svoje myšlenky, názory a postřehy v trefné a věcné recenze.

Děkujeme Honzovi a Svatce za důvěru a prostor.

Děkujeme kuchyňce za péči a stravu.

Děkujeme technikům za jejich ochotu a přístup, díky kterému můžeme tvořit plnohodnotné inscenace a ne „jen“ vystoupení ze

semináře.

Děkujeme všem, kteří nás s respektem poslouchali a dali nám prostor k rovnocenné diskusi.

Děkujeme za všechna setkávání.

A taky děkujeme přípravnému výboru za to, že jsou dokonalým nositelem tradice v kontextu ochotnického divadla.

Loučíme se, kostel jsme třikrát obešli a těšíme se, že zas z Brna přijedeme pobejt!

Marci a Pída
#KDPmladym #parkyattack
#Krakonosovobingo

Dabing je...

Jak proběhlo tentokrát vítání, příliš nevím, protože jsem vítala za přípravný výbor právě já společně s Jaroslavem Vondruškou reprezentujícím SČDO. Vzájemně jsme si zdravici nadabovali a nováčkovi vysocké přehlídky, souboru DS Haleny z Halenkovic, jsme společně popřáli velké zlomte vaz. Tak snad jsme to zvládli dobře a souboru jsme nepokazili první dojem z příjezdu do Vysokého nad Jizerou. No uvidíme, zeptáme se dnes při loučení. (jn)

Zvonění, svatá trojice divadelního času

Zvonění prostě patří k divadlu. Je to takový decentní, ale neúprosný způsob, jak publiku oznámit, že je čas ukončit i ten nejzajímavější rozhovor, dopít skleničku a dojíst chlebiček (ano, i ten s lososem).

Zvoní se obvykle třikrát.

První zvonění šeptá: „Možná bys už měl jít.“

Druhé naléhá: „Tak pojď, už to začíná.“

A třetí? To už rovnou křičí: „Běžíš pozdě!“

Poslední dobou se nám tu ale rozmohl malý ne-

švar – první dvě zvonění projdou naprosto bez povšimnutí a to třetí se bere jako signál, že je nejvyšší čas zaběhnout ještě rychle na toaletu.

Prosíme tedy, zkuste dbát nepsaných divadelních zákonů. Vaše dochvilnost potěší herce (kteří vás uvidí včas), ale hlavně vás samotné. A navíc tím ušetříte ostatní diváky, které nebudete v setmělém hledišti obtěžovat během dění na jevišti.

(jn)

Hledání komedie

Na komedii *Dabing street* jsem se těšil, nakolik už jsem slyšel o televizním seriálu, který natočilo Dejvické divadlo, ale ještě jsem neměl čas se na to podívat. Samozřejmě, jako hodně lidí jsem i já, díky sociálním sítím, znal scénku: „Akorát byl sladší!“, což hodně napovídá o možné povědnosti původního díla.

Co se týče samotné hry, nevím, jestli bych ji já osobně zařadil ke komediím. Začátek byl vleklý s rádoby vtipnými hláškami a nakonec se přede mnou rozvinul příběh zaměřený na téma alkoholismu. Osobně mi tohle téma nic neříká a ani nevidím důvod, proč se mu věnovat. Ale tenhle můj názor sem nepatří.

První polovina hry mě docela nudila, příběh se prostě vyvíjel hrozně pomalu. Popravdě jedině, co mě zaujalo, byla nádherná a stylová oranžová kabelka. To je asi málo, nemyslíte? Druhá polo-

vina už byla dynamičtější, ale na mě až moc zaměřená na již zmíněnou problematiku alkoholismu a komediální prvky jsem hledal marně.

Z hereckých výkonů za mě excelovala postava Evy a dobře ji šlapal na paty Pavel. Nemůžu si ovšem pomoci, já tam viděl kopí-

rování Kláry Melíškové a Václava Neužila a bojoval jsem s tím i u postavy Karla alias Hynka Čermáka. Je to zajímavé, vzhledem k tomu, že jsem originál neviděl.

PS: Prosím, herci, netleskejte divákovi a ani sobě.

DivakLaik

Páteční Defilé Pohárku SČDO

Velký divadelní sál bude v pátek odpoledne patřit Defilé Pohárku SČDO. Celkově se můžeme těšit na tři úspěšné monology a dva dialogy. Defilé Pohárku SČDO začíná v pátek v 16 hodin.

Pohárek SČDO je specifická divadelní aktivita. SČDO je vyhlášovatelem řady přehlídek. Jednou z nich je Pohárek, soutěž monologů a dialogů pro mladistvé a dospělé, konkrétně pro herce a herečky od šestnácti let věku. Dětskou a mládežnickou obdobou je takzvaný Kandrásék SČDO, určený pro malé a mladé divadelníky od osmi do osmnácti let.

Propozice Pohárku stanovují, že mužský i ženský monolog má časový limit do 11 minut. Dialog, kde se připouští až tři jednatelové postavy, má stanovených 15 minut. Ve všech případech musí jít o jednání dramatických osob v určité situaci, Pohárek není recitování, vyprávění či popis.

Oblastní kola Pohárku probíhají zpravidla od konce ledna do přelomu března a dubna. Lektorské sbory v regionálních kolech mají možnost doporučovat či no-

minovat výstupy do kola národního. Nominace znamená přímý postup, doporučení je zpráva pro programovou radu, která dle okolností rozhoduje, zda bude doporučení proměněno. Národní kolo Pohárku se koná vždy v polovině června ve Velké Bystřici u Olomouce. Ředitelem přehlídky je Tomáš Hradil, pravidelný účastník vysoce úroveň přehlídky.

Národní kolo je specifické tím, že program je stanovený podle úspěchů z regionálních kol. Nejlepší výstupy se pak znovu odehrají v takzvaném Defilé Pohárku, je to tedy skutečně skladba těch nejzajímavějších výstupů.

Organizátoři národního kola pak předávají shrnující zprávu o průběhu divadelního víkendu a navrhuji vystupující z Defilé Pohárku do programu Krakonošova divadelního podzimu. Záleží na mnoha okolnostech, na drama-

turgické skladbě monologů a dialogů, na dojezdu do Vysokého apod. Letos došlo ke shodě ve všech směrech, proto se hlavní scéna stoleté budovy divadla Krakonoš otevře všem, kteří se odvážili nazkoušet velmi specifickou disciplínu, jakou monology a dialogy jsou.

Pro přesnost souvislostí se hodí doplnit, že Kandrásék SČDO může z věkové kategorie 16—18 let poslat výstup do Pohárku. To se stalo i letos. Výstup ze hry *Baletky* byl natolik úspěšný, že se představí i v Defilé.

Svaz českých divadelních ochotníků je nejstarší a nejpočetnější organizace, která spojuje a zaštiťuje ochotnický svět. Myšlenka SČDO vznikla na Jiráskově Hronově v roce 1968, ustavující schůze proběhla o rok později.

(fry)

Kdo je Agnes ze čtvrté řady

Letos nacházíte na stránkách *Větrníků* názory dvou lidí z hlediště – Agnes ze čtvrté řady a DivakLaik. Na představení nehledí jako profesionálové, ale jako běžný divák. I když právě Agnes patří k těm divákům poučeným. A tak první otázka, kterou jsem položila, zněla: kdo je Agnes?

Agnes je Anežka Buriánková, která se před 12—13 lety dva roky po sobě zúčastnila kurzu KDP mladým. Letos mi zavolali Honza Hejral s Janou Fričovou, abych přijela a vrátila se k tomu, co mě bavilo tenkrát: koukat se na divadlo a zkusit o něm sem tam něco napsat.

Co ti dal seminář KDP mladým?

Jeden rok jsem byla pod vedením pana režiséra Schejbala, ten další pod vedením Ludka Horkého. Díky nim jsem získala jiný náhled na divadlo a dověděla se spoustu nových věcí. Hodně věcí jsem neznala, zvláště některé odborné pojmy. Naučila jsem se na představení dívat z jiného úhlu, než jsem byla do té chvíle zvyklá. A samozřejmě mi to přineslo zajímavý zážitek s partou kamarádů a hodně vzpomínek.

Vycházíš ze znalostí nabytých v kurzu i teď coby Agnes?

Určitě, základní kostru, otázky, které jsme si kladli, si pamatuju. Vlastně na ně vzpomínám

vždy, když se u nás v Semilech u ochotníků něco režíruje. Nebo naopak, když jsme něco zhlédli, rozebíráme to, tak ten seznam otázek, co mám v hlavě, si automaticky projíždím a snažím se na ně odpovědět. Občas mě přivedou k úplně jiným otázkám, anebo u nich zůstanu, protože umím rychle odpovědět.

Mluvíš o semilských ochotnících, znamená to, že v době, kdy jsi nastupovala do KDP mladým, už jsi divadlo hrála?

Divadlo jsem hrála od devíti let, nejprve v Semilech v dramátku, ale v době střední školy jsem s divadlem ztratila kontakt. Po vysoké škole přišla nabídka od semilských ochotníků, kterým jsem několikrát dělala křoví v některých hrách. Oslovil mě režisér, pan Lindner, s tím, že si pamatuje, že jsme mívali stejný názor a že by bylo fajn, kdyby v souboru pokračoval někdo mladší. Nabídku jsem přijala, ale nejsem na to sama.

Už víme, co dělá Agnes, ale co

dělá Anežka?

Vždy s nadsázkou říkám, že se mě hodně lidí bojí. Jsem hlavně dětská zubařka. Ošetřuju děti, které se bojí, aby se už zubaře bát nemusely, nebo ty, které mají nějaké speciální onemocnění, jež málokdo zná.

To mě přivádí k otázce – pomáhají ti při tvé práci divadelní zkušenosti?

Stoprocentně, protože každý pacient potřebuje úplně něco jiného. Někdo hodnou zoubkovou vílu, jinému je příjemnější, když se něj mluví zhurta. Vlastně většina ošetření je hraní určité role, abychom v dítěti vyvolali dobrý pocit z návštěvy v ordinaci a vše proběhlo tak, jak já potřebuji. Vlastně je to do jisté míry naučená role, která funguje, ale musí se umět prodat, aby pacient, který se bojí, má špatnou zkušenost, věřil, že se mnou to bude jiný.

Potkáme se s Agnes/Anežkou i příští rok na KDP?

Ráda přijedu.

(jn)

Jak to vidí Agnes ze čtvrté řady

Středeční večer uzavíralo představení divadelního spolku Haleny *Dabing street*, lehce absurdní drama odehrávající se v dabingovém studiu v září 2001, kteří mnozí mohou znát z Dejvického divadla, či jako televizní seriál. Já bohužel ani jedno neviděla, což mi možná přidalo nevýhodu pro pochopení tohoto představení.

Na scénografii mě zaujalo, že v některých scénách „fungovalo“ těsníčko mezi velínem a samotným studiem. Jindy zase ne. Je škoda, že toto nebylo sjednoceno a dodrženo. Zároveň scéna se zabarikádováním Michala ve velínu mi nepřišla úplně šťastně řeše-

ná. Hudba dobře doplňovala

a dokreslovala představení.

Přechody mezi scénami pro mě místy byly chaotické. Jedna scéna končila a než její herci odešli, tak už tam byli další, takže nebylo jasné, jestli scény na sebe navazují, nebo jestli je tam třeba časový posun. S postavami pro mě bylo místy těžké se ztotožnit. Největší problém pro mě v tomto směru představovala Lada.

Od začátku představení jsem čekala na okamžik, kdy mě představení vtáhne, bohužel se nestalo, což mě mrzí, protože toto představení muselo soubor stát hodně energie. Konec mě celkem zmátl a doteď si nejsem jistá, jak to vlastně skončilo.

Agnes

Stoletá dáma

Významné výročí divadelní budovy ve Vysokém nad Jizerou je skloňované ve všech pádech. Sto let je zkrátka sto let. Redakce Větrníku připravuje speciální přílohu, ve které bude zachycená historie budovy tak, jak je letos k vidění na půdičkové výstavě.

Divadlo Krakonoš si postavili sami divadelníci, ke slavnostnímu otevření došlo v říjnu 1925. V majetku spolku je budova (znovu) evidovaná od roku 1991, a to po mnoha letech, kdy okolnosti nepřipouštěly soukromé vlastnictví. První větší stavební zásah v novém divadle proběhl po dvaatřiceti letech od uvedení do provozu. V roce 1957 se musela na velkém sále opravit podlaha, stavební zásah však začal u instalace ústředního topení. Do té doby byla v divadle kamna.

Další velká oprava se datuje do roku 1985, kdy vznikla technická, respektive osvětlovací a zvukařská kabina, nutná tedy byla rekonstrukce elektrického vedení. Práce byly spojené s výměnou podlahy na jevišti.

Novodobá historie stavebních zásahů se datuje mezi lety 2006 až 2008, respektive do roku 2004, kdy byla vyhlášena sbírka na obnovu divadla. Některé části či prvky budovy byly v havarijním stavu, rekonstrukce byla rozdělena do několika etap. Topný systém na tuhá paliva se po instalaci plynových rozvodů stal minulostí. Vyměnila se některá okna a celá budova získala novou fasádu. Uvnitř byla instalovaná vzduchotechnika, položily se podlahové krytiny a v celém prostoru začala téct teplá voda. S tím souvisel i zásah do odpadů a sociálního zařízení.

Oproti původním plánům se musela navíc vyměnit i část střechy, divadlo bylo obnaženo poté, co se územím v roce 2007 prohnal orkán Kyrill. Spolu se střechou se zateplovala půda. Estetickým i funkčním zásahem byla renovace některých dveří. Schody, na kterých se vítají soubory, byly zrekonstruované v roce 2013.

V témže roce se dále modernizovalo, například v kuchyňce se vyměnila elektroinstalace.

V roce 2018 spolek upravoval objekt bývalé hasičské zbrojnice hned vedle budovy. Měnily se krovy, stavěla nová střecha. Nově vzniklé skladovací prostory sloužily během pandemie jako testovací středisko, během velkých akcí a slavností jako stánek s občerstvením.

Technika se obměňuje průběžně. V posledních dvaceti letech se pořizovaly digitální světelné i zvukové pulty, sálové i zájezdové reproduktory, světla u loutkové scény a LED světla na velkém jevišti. V roce 2022 proběhly práce na opravě balkónu, loni

musel být zakoupený nový plynový kotel do kuchyňky a část budovy směrem do parku se dočkala hydro-izolace. V letech 2021 a 2023 byly pořízené elevace, tedy vyvýšená místa pro sedačky v zadních řadách. Letos ještě soubor pořídil nové stoly do hospůdky a na závěrečném Sejkoráku se budeme moci usadit na nové židle.

Plánů do budoucna je mnoho, vysočtí divadelníci pomýšlí krom jiného na nové divácké sedačky, na moderní zavěšení opon a jevištní tahů a další průběžné obměňování jevištní techniky.

Divadelní spolek Krakonoš
Vysoké nad Jizerou
zve

25. října 2025
na společné připomenutí
100 let otevření
divadelní budovy Krakonoš

15.00	loutkové divadlo Pohádka naruby (malý sál)
16.00	prohlídka divadelní budovy - všechny dveře otevřeny
19.00	promítání oslav z roku 2015 (malý sál) · krátká historie začátků divadelní budovy (dle jednatelejších knih) · společné posezení a vzpomínání Vaše i naše, jak to bylo, je a bude s divadlem (vzpomínky pamětníků vítány)

Divadlo Krakonoš a jeho ochotníci se na Vás všechny opravdu těší.

Boleradický divadelní úl

MRŠTÍKOVO DIVADELNÍ JARO

Po absolvování 350 kilometrů jsme zaparkovali u divadla v Boleradicích. A koho jsme potkali jako prvního? V hloučku dalších Vysočáků tam stála ředitelka přehlídky Krakonošův divadelní podzim Svatka Hejralová! Jasně, že jsme se potkávali i na dalších přehlídkách, ale aby byla první, koho tu na jižní Moravě potkám, to je dobrá náhoda!

Přehlídku Mrštíkovo divadelní jaro jsem navštívila poprvé a bohužel jen na dva dny. Přesto mě okouzila. Pohostinnost, milé úsměvy i vstřícné jednání. Určitě se pokusím najít si čas na celou přehlídku, stojí to za to. Kromě milých setkání mě v medem oplývajících Boleradicích čekala jedna velmi milá povinnost. Jménem Svazu českých divadelních ochotníků jsem měla tu čest předat u příležitosti životního jubilea ocenění Zlatý Harlekýn Aleně Chalupové za dlouholeté vynikající zásluhy o rozvoj a organizaci ochotnického divadla.

Ono to tedy možná zní trochu jako fráze, ale u Aleny je to holý fakt. Je za ní tolik vynikající práce a úspěchů, že ji zná většina divadelníků. Vzpomeňme například úžasný *Pygmalion aneb My Fair Lady* ze *Zelňáku* nebo skvělou *Dívou Báru*, která se blýskla i na divadelní žatvě Jiráskův Hronov! A to je jen střípek, neboť od roku 1979 do roku 2016, kdy svoji aktivní činnost ukončila, vzniklo v

Boleradicích pod jejím režijním vedením 29 inscenací a dvě upravené verze pro zahraničí. S Alenou v čele soubor postoupil šestnáctkrát na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim a čtyřikrát na Jiráskův Hronov. Při předávání tohoto ocenění jsem byla velmi hrdá na to, že právě tato křehká dáma je členkou Svazu českých divadelních ochotníků. A ještě jednou gratuluji!

Ráda bych tedy zmínila alespoň ta tři představení, kterým jsem byla přítomna. Martin Moučka z DS teaTrum z Velkých Opatovic vystoupil s monodramatem britsko-irského autora Simona Stephense *Sea Wall* pod názvem *Mořská hráz*. Dojemný příběh o ztrátě dítěte a o smyslu života a křehkosti lidské existence... Myslím si, že se Martin s těžkým tématem popral velmi zdatně, jen bych uvítala, kdyby se sám dojímal trochu méně...

Divadelní spolek Blažena si vybral komedii plzeňského rodáka, dirigenta a autora operet Ru-

dolfa Trinnera *Která jste která* z roku 1957. Miluji filmy pro pamětníky, a tak i toto představení ve mně vyvolávalo úsměv a příjemnou pohodu.

Ještě jsem stačila zhlédnout francouzskou crazy komedii Carole Greepové *Úhlavní přátelé* o tom, jak snadno může mobil narušit venkovskou pohodu. Soubor Amadis Popůvky pod režijním vedením Tomáše Hradila zahrál na tu správnou komediální strunu, a tak jsem z Boleradic odjížděla s dobrou náladou. Doporučení na Krakonošův divadelní podzim bylo zasloužené a je škoda, že v postupu skončil Amadis těsně „pod čarou“, takže letos ho Krakonoš vítat nebude. Nominaci získala v režii Jana Říhy hra *Sen* DS Stodoly Sivice, která je intelektuální hříčkou trochu zlehčující moderní psychologické teorie. A také si poněkud „utahuje“ z obrozenských „rodných světniček“ a falešné maloměstské idylly a jejího jazyka. Tak hurá se *Snem* do Podkrkonoší!

A koho tedy boleradické divadlo ještě přivítalo? Byl to soubor Moruša Morkůvky (*Kuba a tři čertí*), Spolek divadla Antonína Vorla Křenovice (*Dva na kanapi*) a jako host vystoupil soubor Slavkov se skvělou *Maryšou*.

A pro pořádek musím připomenout, že na návrh odborné poroty - Ladislava Valeše, Jaroslava Kodeše a Petry Richter Kohutové - bylo uděleno devět čestných uznání a 13 cen.

Na závěr bych chtěla pochválit krásnou brožuru s včelí pláštíky na obalu a včelkami uvnitř listu. Jen dobnout! To však jen v případě, že by je ta divadla nějak rozzuřila, ale to se naštěstí nestalo. V Boleradicích bylo medově příjemno.

(vk)

Kurz jevištní řeči nebude

Pro vás, kdo jste se těšili na Kurz jevištní řeči s Reginou Szymikovou, máme špatnou zprávu. Lektorka, bohužel, onemocněla. „Doufám, že budu mít u vás příležitost příště, že neztratím vaši přízeň. Moc mě to mrzí, mám soubory ráda a přeju všem úspěšnou přehlídku,“ napsala Regina Szymiková, které přejeme brzké uzdravení.

(red)

Nezapomeňte na Cenu diváka

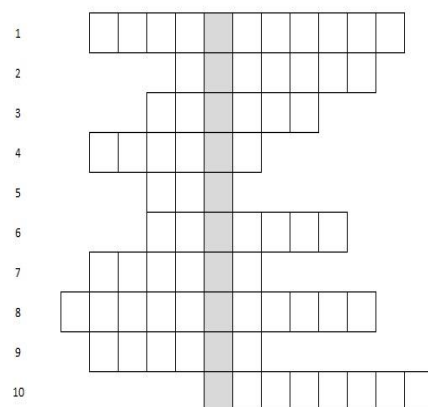
Doufáme, že nezapomínáte „bodovat“ představení, ze kterého právě odcházíte. Tři skleněné a viditelně smajlíky označené nádoby – to aby bylo hlasování křišťálově transparentní – i košíček s žetony jsou stále připravené u šatny divadla. Takže sdělte všem, zda jste VELMI SPOKO-

JEN, MÉNĚ SPOKOJEN či NE-SPOKOJEN. Podrobný návod, jak hlasovat, najdete v letošním *Větrníku* č. 1.

(red)

Aktuální výsledek hlasování diváků 8. 10.:

DS Haleny, Halenkovice, Petr Zelenka, *Dabing street* – 71,64

- 1 „Přídomek“ muzea ve Vysokém nad Jizerou
- 2 Křestní jméno hospodářky přehlídky (přípravného výboru)
- 3 Okres, ve kterém leží Vysoké nad Jizerou
- 4 Příjmení moderátora Půdičky
- 5 Jméno porotkyně KDP
- 6 Příjmení starosty spolku Krakonoš
- 7 Pořadatel přehlídky, občanské sdružení
- 8 „Přídomek“ střední školy ve Vysokém nad Jizerou
- 9 První ministerský předseda ČR
- 10 Ústav ... ruky

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

Databáze českého amatérského divadla radí:
Nenašli jste, co jste hledali?
Pište na divadlo.baze@nipos.cz.

Z dobového tisku

Pamětníci by mohli vyprávět. Třeba o dobách minulých a vztazích, o garanci a gesci, o závazcích, plánech a slíbech, o lidech, kteří pracovali v divadle a pro divadlo. Dle historických pramenů si kdysi musel vysoký soubor stanovit cíle a odpracovat brigády. Páté číslo časopisu *Amatérská scéna* z roku 1975 v zápisníku zmiňuje:

Vysoké nad Jizerou – Soubor Krakonoš se zúčastnil brigády na vymalování velkého a malého sálu populárního divadla – dějiště národních přehlídek vesnických souborů. Patnáct členů Krakonoše pracovalo po tři soboty – celkem 225 brigádnických hodin.

Rok 1975 byl na závazky velmi pestrý. Březnové číslo *Amatérské scény* publikuje seznam aktivit s názvem „Na počest 30. výročí se zavazujeme“ (výročí konce II. světové války, pozn. redakce):

Krakonoš OB (občanské beesedy – pozn. red.) Vysoké nad Jizerou mj. nastuduje novou verzi Stehlíkovy Mordové rokle, po celý rok bude připravovat VI. národní přehlídku vesnických souborů a důstojnou oslavu 50. výročí postavení divadelní budovy ve Vysokém. Členové souboru pomohou při renovaci jevištního zařízení (nová podlaha, horizonty, vymalování sálů a jeviště,

nátěr plechových částí střechy).

Letos jsme si dali závazek důstojně oslavit 100 let divadelní budovy. Tak slavte přehlídkově s námi v budově, kde se již sto let píší umělecké dějiny.

(fry)

pátek 10. října 2025		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Vamberk	malý sál
13:00	dílna SČDO	hasičárna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Pohárek	před divadlem
15:00	vítání Sívce	před divadlem
16:00	Defilé pohárku SČDO	velký sál
16:30		
17:00	Pohárek	
20:00	Sen	velký sál
20:30		
21:00	Sívce	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Sívce	malý sál

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov.

Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks

Cena 20 Kč